

„Mo'er,“ sagde saa igen Sigrid med ganske sagte Stemme. „Naar jeg nu aldrig mere griser min Kjole til og ikke mere siger stygge Ord, maa jeg saa komme til Kø'ham.“

Hansine kunde ikke lade være at smile lidt.

„Vil du da saa gerne ind til den Dame i København, Sigrid?“

„Ja, det vil jeg rigtignok; hun var da pæn. Synes du ikke ogsaa, Mo'er?“

„Jo, det synes jeg . . .“

„Mo'er, . . . naar jeg nu aldrig mere griser min Kjole til, kan jeg saa ogsaa blive saadan en fin Dame, naar jeg bliver stor? Hva', Mo'er?“

Hansine svarede ikke straks.

„Aa, ja; det kunde du jo vel egentlig nok,“ sagde hun saa og faldt hen i Tanker.

III

I den Trang til Ensomhed, der i den sidste Tid var bleven bestandig stærkere hos Emanuel, havde han forladt Sognevejen og var gaaet ad en Sti langs Markskellene for at naa ud til Mosekærshusene. Denne afsidesliggende Rede for Egnens Fattigfolk var en Kilde til stadig Uro og mismodig Bekymring for ham. Trods alt, hvad han dels personlig, dels ved Menighedens Bistand havde ofret for at afhjælpe Nøden der, baade den aandelige og den materielle, var der sletintet blevet udrettet. Efter syv Aars Anstrengelser og Opofrelser havde endnu ingen af disse sammenfaldende Lerhulers ulykkelige Beboere røbet mindste Tegn til vaagnende Følelse af deres Menneskeværdighed. Snarere klagedes der nu mere end nogensinde over Mosekærsbefolkningens natlige Rapserier fra Kartoffelkuler og Blegepladser, og ofte kunde hverken gode Ord eller høj Betaling drive dem til at arbejde.